

ÉHEZŐK KIÁLTÁSA!

Pecznyik Pál

Lakott földünk minden táján, tűzként terjed a szegénység,
egyre több az éhes gyermek, vézna testét gyötri éhség.

Szívszorító látvány látni, éhes gyermekek sírását,
jóllakottan: meghalljuk-e, éhes szájuk kiáltását?

Míg mi, milliókat költünk élvezetre, múlandóra,
addig éhezõ emberek, éhen térnek nyugovóra.

Miért nincs bennünk szájalom, áldozni tudó szeretet?
Mert pénz - mammon, - zsarnok módra - tartja fogva a szíveket.

Pedig minden élő ember, Isten arcvonását hordja,
mégis, jómódú gazdagnak, szegényekre nincsen gondja.

Földünk terem elegendõt, jutna kenyér, mindenkinek,
akkor mért kínozzuk egymást éhezéssel, mi emberek?

Isten gondot visel rólunk, mindent mi kell, meg ad nekünk,
hogy éhséget, szomjúságot ne ismerjen az életünk.

Ha mi, gazdagság vonalán, nem folytatnánk ádáz harcot,
akkor nem kellene látnunk - vidám helyett - könnyes arcot.

Addig fog pirulni arcunk, amíg köztünk lesz éhezõ,
noha bőven ad kenyeret, földön a sok búzamezõ.

Isten ezt az ősi Bolygót, úgy alkotta meg előre,
hogy este, senki se térjen éhgyomorral, pihenõre.

Könyörülõ érzõ szívet, hû Teremtõnk Te adj nekünk,
segítõ szeretet által, Téged dicsérjen életünk.

Pecznyik Pál
Celldömölk
2009. II. 26.